

Misha'nın hikayesi

“Misha’da iki taraflı derin işitme kaybı olduğunu öğrendiğimde şok oldum. İki gün sonra, bu arada bir kutu kağıt mendil bitirerek, benim sağlık timsali 10 aylık, tombiş, şirin meleğime şöyle bir baktım ve ‘bu o kadar beklenmedik bir haber ki’ diye düşündüm. Onun için ise değişen birşey yoktu.

Teşhisten hemen sonra Perth’de annemi ve babamı ziyaret etmiştim. Annem daha çok asıl konuya bakıyordu, ‘*Tamam, sağır olduğunu öğrendik, şimdi onun için en iyi yolu bulma konusunda kendimizi adamakıllı eğitmemiz gerekiyor*’ dedi. İnternette düzinelerce siteyi araştırdık ve sağırlıkla ilgili ulaşabileceğimiz tüm kitaplar için kütüphaneyi ziyaret ettik.

Sağır çocukların işiten çocuklara oranla genelde iki-üç yıl geride kaldığını okuduğum için ana endişelerimden birisi dilinin gelişmesi idi. Araştırmalarım sırasında karşılaştığım, evde işaret dili olmadan büyüyen bazı çocukların konuşmaları takip edemedikleri için aile

içi görüşmelerin dışında kalmaları, ve bazı çocukların küçük yaştan itibaren konuşma terapisi için haddinden fazla zaman harcayarak çocukluklarını yaşamadıklarını düşünmeleri gibi üzücü durumlardan kaçınmak istedim.

Annem yerel kütüphaneden Oliver Sacks’ın *Sesleri Görmek* kitabını ödünç aldı ve bu kitap gözlerimi sağırlığın hayret verici dünyasına açtı. Misha’nın işaret dili vasıtasıyla iletişim için kolayca ulaşabileceği bir dile sahip olabileceğini keşfetmem inanılmaz moral verdi. Misha’nın normal bir çocuk gibi olmasını, anne-babası ve kardeşleri ile çabucak ve kolayca iletişim kurabilmesini çok istiyorduk. Ayrıca, tüm zamanımı Misha’nın öğretmeni/konuşma patoloğu olarak harcamak istemiyordum - isteğim ona sadece annelik yapmaktı.

Hemen birkaç işaret öğrendik ve bu işaretleri sürekli olarak kullanmaya başladık. Sanki kafasında bir ışık yanmıştı. Bir hafta içinde, daha henüz bir yaşına giren Misha işaretle ‘ışık’, ‘yiyecek’ ve ‘içecek’ işaretleri yapıyordu ve ona dil öğrenmede örnek teşkil etmek için bir TAFE kursuna kaydolduk. Misha ilk çocuğumuz olduğu için, sonradan doğacak çocuklarımızın işaret dilini bizden görerek kolayca öğrenebileceklerini düşündük. Ailemiz çok destekleyici davrandı ve yakın ailemizden altı kişi bu çok eğlenceli ve yazılı ev ödevi olmayan kursa bizimle birlikte katıldı.

CI’n (koklea koyuntunun) göreceli başarısı konusunda birçok araştırma yaptıktan ve Misha’ya teşhis konduktan bir yıl sonra,

Koklea Koyuntu Kliniğine gittik. Bize, bir işitme cihazının ciddi işitme kaybının çözümü için sağladığı yarardan daha fazla bir iyileşme garantisi edemeyeceklerini (CI takılan az sayıda çocukta bundan daha iyi sonuç alındığı halde) söylediklerinde, Misha’nın başına yabancı bir madde yerleştirme riskine değmeyeceğini düşündük. Bizim için doğru olanın bu olmadığını hissettik – Misha’ya bunu takmakla sanki ona ‘olduğun halinle yeterince iyi değilsin’ diyormuşuz gibi hissettik.

İki yıl sonra becerilerimizi geliştirmek ve gramer bilgimizi iyileştirmek için kocamla birlikte La Trobe Üniversitesinde Auslan (Avustralya İşaret Dili) konusunda Lisans Üstü Diploması programına kaydolduk. Misha’nın iyi bir Auslan lisan temeli var ve mevcut kavramsal ve dil becerileri ile konuşmayı becerme konusuna çok ilgi gösterdi. Şu anda konuşma terapisinde biraz zaman harcayacak yaşa geldi ve daha da önemlisi bunun amacını anlıyor. Parlak kırmızı şık işitme cihazını da kullanarak Misha evde, oyun parkında, her yerde hiç durmadan işaret dilini kullanıyor. İnsanlar bizi Auslan işaret dili kullanırken gördüklerinde hayranlıkla bize yaklaşıyorlar ve bu dili öğrenme konusunda ilgi belirtiyorlar. Çoğu zaman onlara birkaç işaret gösteriyorum ve bu sayede Misha ile işaretliyorlar ve Misha onlara işaretle cevap verince çok seviniyorlar.”

© Viktorya Eyaleti, 2010

Eğitim ve Erken Çocukluk Dönemi Gelişimi Bakanlığının yetkisi ile.

Turkish

Her
çocuk,
her
fırsat

